

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Менашовиъ.

Теч. VI.

Овай листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 15

Мале приче.

Купацъ дѣце. — Еданъ богати Енглець, кои се пре неколико година задржавао у едномъ купатилу у пиренейскимъ планинама, и кои е свакомъ познатъ био збогъ особите нѣгове нарави и оригиналности, учинио е пре краткогъ времена свое у цѣломъ нѣговомъ животу најчудноватие дѣло. Еднога дана, кадъ башъ бияше неделни вашаръ, опази онъ едну по изгледу врло сироту, но младу и врло лепу жену, коя е воће продавала, будући е прерано удовицомъ постала и надала се, да тимъ тешкимъ начиномъ живота себе и свое неяко детенце сиротно издржава. Дѣте се башъ край матере свое играло, кадъ е Енглець поредъ нѣи пролазио. Енглець на еданпутъ стане, мѣрио е позадуго майку и дѣте зачуѣнимъ очима; затимъ приступи удовици, и рекне їой: „Ви ми се допадате, а и ваше дѣте такође; и я ћу вамъ казати, зашто. Я самъ имао лепу госпою, коя е здраво на васъ наложил, а вою самъ волео, него мой животъ и цѣо свѣтъ. Она умре на жалость по краткомъ времену, и остави ми едного сина, кои е био иста мати, анѣо одъ дѣтета; но и ово на скоро умре. Да би тугу мою загладио и заборавао, путуемъ я свудъ по свѣту, и кадъ случайно гдегодъ видимъ какво мужко дѣте, кое би наликъ било на мога сина Вилиама, я даемъ за нѣга колико годъ родители заштуту, и одкупимъ га одъ нѣи подъ условиемъ, да ћу се я за дѣте и будућност нѣгову старати. Я већъ имаю четворо у Лондону, кое я съ највећомъ пажњомъ и брижљивости одгаямъ и воспитавамъ. Онога пакъ између нѣи, кое ће у петнаестой својой години бити најпаметниѣ, и кое буде највише прилично лику кои я у мислима представлямъ, да би мой незаборављни Вилиамъ у тимъ годинама одъ прилике имао, я ћу усвоити, и тай ће бити наслѣдникъ могъ имена и мога великогъ имана. Остале пакъ осигура ћу тако, да могу безбрижно и угодно живити. Но ни едно одъ те деце нѣе толико наликъ на мога Вилиама као вашъ синчиѣ. Оѣте л' ми га продати, я ћу вамъ даги колико годъ заштете. —“ Мати се нашла дубоко увређена тимъ рѣчма, загрли свога сина и одговори кратко, и опоро: „Господине, я продаемъ трещиѣ а не дѣцу“. — „Стваръ нѣе тако хитна“, одговори Енглець највећомъ ладнокрвности: „я вамъ даемъ три дана рока на промишленѣ“. — Јадна мати дуго се борила

съ мислима о томъ чудноватомъ предложено; цѣла варошъ говорила е о томъ смешномъ догађаю, и Енглець би у вароши могао наћи лакоћомъ и десеторо дѣде по еѣтнву цѣну; но лепа ябучарка дође после три дана къ Енглецу, и рекне му рѣшително: „Я би то држала за велики грѣхъ, кои ми Богъ никадъ не би опростио. кадъ би я мое дѣте подло за новце продала“. — Енглець пакъ нѣе дао себе лако одбити; онъ е кумио и молио, и приклиняо удовицу Богомъ и животомъ, — узалудъ. Напоследу рекне їой: „Я ћу се обкладити, да ћу я ипакъ ваше дѣте добити; еръ я га морамъ имати. Я самъ се о вама извѣстио: ви сте наликъ на мою покойну бѣну, — оѣте ли поћи за мене, па да вашъ синъ заступи мога сина? Я самъ слободанъ и богатъ, и полажемъ то едино условие, да се одсадъ зовете бѣна, а вашъ синъ Вилиамъ“. — Удовица е ово предложенѣ много зрелие промозгала, и нѣе требала три дана, да се одсудно рѣши. Она пристане, и садъ е сирота ябучарка лепа и преузнешена граѣца Н.

(Мала шала) Шальвичина еданъ у Берлину бади на едно место у сокаку завиютакъ еданъ съ печатомъ утврђенъ и съ овимъ яснимъ надписомъ. „100. талира“. Текъ што младиѣ еданъ намисли да завиютакъ са землѣ дигне, дотрчи кочияшъ еданъ увераваюћи, да е онъ завиютакъ тай пре видио, а затимъ стиже и надничаръ еданъ наводећи опетъ право свое на тай завиютакъ. Наравно садъ се између нѣи породи велика распра и тако се вика заметне, да се сиясетъ света око нѣи скупило било. Садъ се опетъ одъ ови, као што наравно у таквимъ догађаима и то бива, ядни заузму за едного, други за другогъ а трећи за трећегъ, и умало да неби до велике озбиљности дошло, да нѣе одъ присутствуюћи еданъ на ту паметну мисао дошао, да се завиютакъ пре, него што би се за озбиљна средства латили, отвори и види какво е управо садржане нѣгово. Предлогъ се овай одъ свию препираюћи се страна одобри и завиютакъ се торжественно отвори, кои е на упрешаѣнѣ и озбиљни смей свию присутствуюћи едного добро увиеногъ слепогъ миша у себи садржавао. Наравно е да е инатъ за овимъ одма край свой имао.

(Ловъ на дивлѣ патке) Очевидацъ еданъ приповѣда, да е собственимъ очима гледао, како у Египту на Нилу патке ватаю. Издубе и лепо изнутра очисте бундеву и-

ли велику тикву, изсеку округлу рупу, колико да исту на главу напући могу, и пробуше две рупе, да крозъ исте гледати могу. Тако наоружани уђу у воду, загнуре се и допливаю изподъ воде до оногъ места, гди се патке наоде. Ту усредъ патака изиђу на воду. Патке се нимало непоплаше одъ бундеве или одъ тикве, које по поврхности воде пливаю, и ловацъ зна вешто стојећи тако пливати, да му се ни една часть тѣла изъ воде невиди осимъ главе, на коју е, као што рекосмо, бундева или тиква натучена. За пољсъ свой привеже онъ велики цакъ. Тако изподъ воде счепа едну по едну патку за ноге, увуче е унутра у воду и етрпа у свой цакъ, то есть, само ону коју е дебела, угоена, а мршаву одма пусти. Кадъ цакъ свой напуни, загнурѣ се опетъ и изплива на обалу, гди ловъ свой разпрѣда.

(Велика удобность за странце у Петрограду) Странцу едномъ, кои е по Петрограду одао, яко су пали у очи намоловани шилтови, кои на зидовима одъ кућа и то одъ земљъ па до крова куће за означай дућана служе, и на којима се слабо гди наоде надписи са словима, кои би означавали име трговца. Све и сва, што би годъ човекъ купити пожелѣо, на тимъ шилтовима измаловано стои. Ко би желио кафе, шећера или шта друго купити, немора онъ руски езикъ знати, нити икога за то питати, него само треба да на шилтове гледа, па ђе му на скоро пасти у очи кафе, шећеръ, чай и т. д., а на некима ђе опетъ видити различите увеселявајуће фигуре, које производство или приготовљиванѣ тѣй еспапа представляю, на примѣръ: видиће црица, гди шећеру трску сече; кинеза, гди лишће одъ чая савија и т. д. Оне ли ко обуђу да купи, видиће на шилту или обућара са шиломъ у руди, или купца гди ципеле проба, измолована. Зажели ли ко кафе или чая пити, то шилтови са представлѣнѣмъ кафиногъ посуђа означаваю кафану, гди се такѣо пића у најболѣмъ качеству добити могу. Служителѣи точећи у стакла вино, разуме се, све намоловано, означаваю крчме. Кола, одъ најпростѣи тарница до сами онакови интова, кои би за самогъ цара пристойни били, све е то овде изложено. Више негъ еданпутъ морао самъ я — вели странацъ тај у свомъ описаниу —, кадъ поредъ себе никаквогъ пратиоца имао нисамъ, трговца иза тезге њгове изазвати напољ и показати му између многбројни ствари, које су на шилту њиновомъ изложене, рукомъ ону стваръ, коју самъ я потребѣо. И сме се слободно на честь тамошњи молера шилтова казати, да изображения њинова ни едногъ странца, кои незна руски езикъ, ни гда преварила нису.

(Вкусѣи у елу различити су.) У Саксонѣи е кокошка съ чорбомъ исто тако најприятније ело, као што е у Хамбургу одъ егуля чорба са зеленимъ грашкомъ са меунама; у Баварској гомбоциѣ (валюшке), у Аустриѣ пржено пиле, у Енглеској плумпудингъ (тесто); у Итали макароне (резанци), и као што Шпаньолацъ безъ цигарета и белогъ лука живити неможе, тако Гренландезу најболѣ оскудѣва, кадъ му нестане рибаѣ масти за пиће. Кинезацъ држи съ истимъ правомъ порциу дебелѣ паукова за највећу сласть, као што Немци сматраю пастрмке, аребице, райскогъ лаха (риба, врта сома) и паштете (колаче) одъ гушчѣи дигерице. Као годъ што Перзианацъ едну дозу (узимацъ) најячегъ опиума (афи-

на) съ највећомъ приятношћу употребљава, тако Киргизъ и Калмикъ младе пацѣе и лѣјне свеће за празнично своје ело штеде. — Исто тако радо као што Французъ вечеру своју са салатомъ одъ морски рака и шампанѣромъ сврцава, узима Исландезацъ при својѣи вечерѣ као најслађи залогай покварене рибе са сирѣвомъ. (Рибе се те у бурѣдма држе, али се никоимъ начинѣомъ пре трошити несмеду докъ годъ савршена трулежъ не настуѣи. Сирѣвъ е талогъ одъ шећера.) Па и сами они за людождере познати жителѣи Найсееланда, као и она у унутрашности Суматре живећа племена Батакара и Дегкѣра разликую се међу собомъ у смотренѣи њиновѣ најслађегъ залогая. Тако потврђую на примѣръ Найсееландезѣи да е Немацъ много вкусни одъ Американца, а Енглецъ да е сочни одъ Шпаньолаца, а Батакѣри увераваю, да имъ мисиѣнерацъ (посланикъ кои безбожнике обраћа у Христову веру) служи за празнично ело, и холандско правителство неможе овимъ враговима никакѣоу већу повольность учинити, него што овакове посланике у њиѣове гудуре шилѣ, гди су досада сви ови као жертѣа Канибалима своѣима у деѣо пали.

(Разлика између мужа и жене.) Кадъ баѣимо погледъ на васцѣли духовни карактеръ мужскогъ и женскогъ рода, наодимо слѣдуюћу поглавиту разлику: мужъ е дрзѣовенъ, предѣумателанъ и силанъ; жена е предѣосторожна, мудра и верна. Мужъ е пуњ самѣвлађниѣи и поузданѣи у себе самогъ; жена е страшљѣива. Мужъ долази до истине после дугогъ времена и многотрудно; жена съ еднимъ погледѣомъ. Онъ мисли; она осећа. Онъ закључуе; она дели исто мѣнѣиѣе и наклоность. Онъ има духъ; она стрѣльѣивость. Онъ брзо падне у очаяниѣе; она непрестано живѣи у надежди. Њгове су жестоке страсти: честолюбѣе, любовь къ рату и славолюбѣе; њѣој принадлеже благе страсти: любовь къ деѣци, къ добродѣтели, къ приятѣљѣима. Њговъ е разумъ; њѣно е срдце. А тако су исто и у верѣисповѣданѣимъ чувствѣама нееднаки. Њгоѣа е верѣисповѣсть разума; њѣна верѣисповѣсть закона. Мужъ мора верѣисповѣданѣи имати; смиренѣость е жене независна одъ свиѣу система и најлепша е и најблагородниѣи збогъ любви.

— У едѣој одъ најотмѣниѣи гостиѣоница у вароши Н, догоди се недавно слѣдѣюћи преко мѣре смешанъ случай. Еданъ сирѣчь Енглецъ, кои е недавно тамо дошаѣо, купиѣо е у предградѣиу еданъ простъ мртѣачки сандукъ, и даде га донети у своју собу. Почемъ се пакъ никакѣо ниѣе разтолковати могло, какѣу намѣру има овај здравъ као тресакъ Енглецъ са тимъ мртѣачкимъ сандукомъ, а особито кадъ се мало затѣмъ зачуло у собѣи Енглеца яко лупанѣи и куцанѣи, држаѣо е газда одъ куће за умѣстно, учинити овѣомъ Енглецу посѣту са еднимъ случайѣио ту десѣивши се полицѣемъ, и да га пита за причину овогъ његовогъ чудѣоватѣогъ владанѣа. Кадъ су се ови попѣли горе, нађоше они врата одъ себе изнутра забрављѣна, а Енглецъ е унутри тако силно лупаѣо, куцаѣо и стругаѣо, да онъ задѣуго ниѣе могаѣо чути куцанѣи на вратѣа съ пољѣа. Поплашѣени газда и полицѣай хтедоше већ врата обити, да ѣи ниѣе Енглецъ случайѣио и самъ отвориѣо, и на њѣоѣа збуѣнѣна и поплашѣена питанѣа слѣдуюћи кратки и ладнокрѣвни одѣговоръ даѣо: „я самъ овај мртѣачки сандукъ само изъ тогъ узрѣока купиѣо, што ми

нѣгова дугулиста форма види врло удесна за комотно пакованѣ аљина.“ — Ладнокрвни Енглець бияше се врло обрадовао, што е нашао еданъ видъ сандука, у комъ се нѣгови фракони и панталоне неће гужвати и преламати, као у обичнимъ краткимъ куферима, и задугото ние могао поняти и себи изяснити стра и упрепашенѣ свои посѣтителѣ, кои су се надали каквомъ ужасномъ догађаю, убиству и томе што подобно.

(Добротворство доноси добаръ интересъ) После битке кодъ Дрездне (1813) заостане еданъ аустриски офицеръ тешко ранѣнъ у Диполдисвалду и уживаше у тој вароши кодъ отѣне фамилие едне најближљивию и уважаваня најдостојнию негу, којою е онъ имао на томе благодарити, што е у мало месеци совршено здрављъ свое повратио. Бадава е молио овај при растанку да са златомъ напућну кесицу едну као мали доказъ благодарности нѣгове приме: — ови одбию сваку наплату за чинѣне изъ любви услуге, будући е у то време фамилия ова къ наймућниима места тога принадлежала. Но четрдесетогодишња зла срећа, која се надъ фамилиомъ овомъ вила, доведе њ после дотле, да су почемъ е домаћинъ офицровъ умро, удовица и кћери нѣгове приућенима се видиле, богате сроднике свое за милосрдие молити. У горкой невољи својој дошавши оне у Дрездну, гди су сродници нѣгови обитавали, прясне и писмо одъ мѣстне власти аустриске едне окружне вароши на нѣи, изъ когъ еу увидили, да е онај офицеръ, кога су они благородно подворили наслѣдницама нѣговогъ вредногъ домаћина 10.000. форинти сребра у тестаменту своме кой е садъ после смрти нѣгове отворенъ, завѣштао, и тако е наслѣдие наслѣдницама нѣговимъ, удовици и кћерама предао.

М а л и н е.

Ми се играмо са предсказиваняма, предчувствовањима и сновима, и тиме правимо свакидашњи животъ нашъ важнимъ. Али ако ће садъ животъ самъ важанъ бити, кадъ се све око насъ движе и зуми, онда ће крозъ она привидѣнија буря само јоштъ страшнија бити. Зато нека остае суевѣрие, као најшкодљивије, шта се у човека уселити може, омрзнуто.

Болъ е праведно сиромашанъ, него неправедно богати бити. Оно узбуђуе сажаленѣ, овомъ наскоро слѣдуе каштига.

Уманъ човекъ налази скоро све да е смешно, разборитъ скоро ништа.

Са страстима е, као — са свачимъ на свету. Мало шкоди мало; премного е нездраво; и вода, која е за пиће добра, неваля у обући.

Како е лепа добродѣтель! Увекъ е зелено лишће њно, увекъ трае мирисъ њнъ, увекъ су лековите силе њне. Она украшава празничну трапезу, она крунише невесту предъ брачнимъ олтаромъ, съ њомъ е богиня любви крунусана.

Неможе срећа нигда са обадве пуне руке доћи. Или намъ даде волю на ело, а ништа за ело, као што бива кодъ сиромака, кои су здрави; или намъ даде богатъ ручакъ, а одузме намъ волю на ело, као што то бива

кодъ богатоша, кои излишностъ имаю а уживати немогу.

Кадъ би се човекъ одао свакој неповольности, којој му се случи, то онъ неби ништа друго за то добио, него болести.

Ми смо моралногъ произхођеня; највише морално существо овај е законъ и ову слободу у нама поставило. Наше е опредѣленѣ морално, оно е — самозаслужено блаженство. Съ нама е, као моралнимъ створеняма, основана намера на вечитостъ, позивъ точно испунавати, овај повинуюћи се надчувствени законъ у нама, мора се са заслуженимъ за то блаженствомъ у другомъ свету, а не на овомъ чувственомъ, изравнати.

Сваки човекъ при улазку у овај светъ добия целу одъ ове разнобојне лутрие; али нѣгова снага опредѣлюе улогъ, нѣгово облагорођенѣ добить.

Право постигнута и съ мудрошћу употребљена, сва су опредѣленя неба, добра, и ако насъ она таки съ њивимъ страшнимъ погледомъ поплаше, ипакъ су већа часть зала преобучени благослови.

Разумъ и добродѣтель едина сулепота и едино благополучие свију ствари. Безъ њи уздише створенѣ у свима своимъ царствама.

Свака добродѣтель носи у карактеру, у комъ се она снажно развила, више или мањ бою природности. Али саме природности добродѣтели, или правилније речено, добродѣтели подобна природности свойства, нечине човеку ништа више чести, него животиняма, у којима ми нешто подобно примѣчавамо. Тако похваљуемо у лафу дрзновеностъ, у агвѣту мирноћу, у псету верностъ.

Истина е основни законъ пријателства.

Човекъ е на смртъ рођенъ. Умрети, учити и мудровати одкако е, сматрано е за едно исто; ерѣ у истини ние светъ овај приуготовљаваня место, или смо ми најбѣднија створеня.

Любоморностъ е ватра у сувомъ трњу, разпали се она брзо, али угасити тешко.

Д О М А Ћ Е Н О В О С Т И.

— По гласу „Званични новина“ постављъв е г. Любомиръ Тодоровићъ за канцелисту гл. контроле — г. Васа Живановићъ телеграфиста смедеревске штације по молби разрѣшенъ е одъ службе.

В. 5. Февр. Неможемо се уздржати да коју речъ не проговоримо о веселю кое е луна три процла дана трајало. Г. Ђорђе Ценићъ секретаръ касацион. суда вѣнчао се са кћери г. Мияила Гарашанина. Многобројни сватови на колима и на коњима ради болѣгъ веселя ишли су у Гроцку, гдѣ е и вѣнчанѣ било. У прошлу суботу и недељу трајало е непрестано веселѣ у Гроцкой и ноћу и дану. Текъ су се јуче сватови у Београдъ повратили и у кући младоженѣ до мрака веселѣ продужили. У Болечу ручало се, гдѣ су одъ стране девојчке најпре сватови дочекани а после изпраћени. На Емекдуку изашли су такође у сретанѣ многи коњаници. Банда е на коњима ишла. Дочекъ у Гроцкой неможе се описати. У неде-

лю у вече балъ у Гроцкой могао се мерити са баломъ у Београду у свему, само што е у Гроцкой било веће и друштвение веселѣ. Овакви сватови гдѣ се путуе по девојку, гдѣ пушке непрестано пуцаю, гдѣ се хатови утркую, опоминиу свакога на оне старинске сватове, кое споминиу народне песме.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Париза являю, да се Француски кабинетъ живо заузео за сѣдиненѣ подунавски княжества, и да по предмету томе г. Талъбранъ, агентъ француски у Влашкѣ, добио е важна наставлѣня. Француски листови труде се доказати, да ће ово сѣдиненѣ бити пробитачно како за сама княжества, тако и за турску а и читаву Европу, даводећи, да ће се томе сѣдиненю само Англеска и Аустрија противити. Аустриски пакъ и Англески листови воюю противъ овогъ сѣдиненя изъ свию сила, доказуюћи да ће то сѣдиненѣ бити заметакъ нови и опасни размирица, кое ће Европу посвой прилици у ратъ уплести, и да ће се тиме сасвимъ на руку ићи рускимъ намѣрама на Дунаву.

— Съ персискогъ бойногъ поля дознаемо садъ обширнѣе поединости о падению персиске тврдинѣ Бендер-Абушира. Персиска войска, коя е изъ града изишла Англезима на сусрѣтъ, узбиена е по краткомъ но огорченомъ бою, и повуче се у тврдиню. На то почну Англези тврдиню обсаднимъ топовима, авантоповима и ракетлама бомбардати, и тако се тврдиня преда са цѣломъ войскомъ и силномъ тамо нагомиланомъ ратномъ заробљивомъ приправомъ и цебаномъ. Войсковођа англески пошлѣ команданта неприятальскогъ са едно 100. виши и нижи персиски офицера и отети застава у Бомбай као знакъ побѣде, а осталу войску разпусти кућама своимъ, почемъ су се заклели, да неће више противъ Англеза воевати. —

Извѣстия са запада являю, да ће се овај ратъ скоримъ временомъ свршити, и да персиски посланикъ у Паризу Ферук-канъ, већ о томе преговоре води са лордомъ Ковлаемъ; вѣсти са истока напротивъ сасвимъ су ратоборне, и како изъ Цариграда, тако и изъ Петербурга являю, да е Шахъ персиски прогласио овај ратъ за „народни и свети“ да у Персији найвеће огорченѣ влада, и да е ратна партия у Техерану сасвимъ превагу добила.

— Велики Князь руски Михаилъ 26. прошлогъ месеца отишио е изъ Турина у Генфъ, одакле ће у Русию.

— Као што „Морнингъ постъ“ одъ 26. Јануара явля: Англеска и Француска позвале су своје трупе изъ Грчке

— Князь Данило са княгиньомъ 25. Јануара дошао е у Которъ, одакле ће као што се говори найпре у Корфъ отићи.

— Изъ Хине долазе намъ извѣстия, да су тамо неке Француске убойне лађе у Колинхия освоиле едну тврдиню, и преморале тамошнѣгъ гувернера, да отвори слободанъ трговачки саобраштај са Европейцима.

— Приликомъ бомбардираня Кантона оштећени су яко и европски трговци, найвише пакъ англески; найвећу пакъ штету учинио е огорчени простъ народъ у Кантону, кои е све плячкао, палио и разоравао, што е годъ европско било.

— Паризъ 1. Фебруара. Велики князь Константинъ доћи ће око половине овога месеца у Туринъ. — Престолна слѣдника виртембергскогъ (зета удове царице руске) кои е у Ницу отишао, очекую у Паризу.

— Конференцие о Наенбургскомъ питаню почеће се Марта месеца у Паризу.

— Новонаменовани руски посланикъ при прайскомъ двору Баронъ Бруновъ 23. м. дошао е у Берлинъ.

О Г Л А С И.

(3—3) За измиренѣ кредитора Савве Богдановића овдашнѣгъ, имаю се непокретна добра истогъ явномъ и уредномъ лицитациомъ продавати. За продаю ову намѣнѣна су слѣдуюћа добра Саввина имено: една башта одъ 10. плуга землѣ до сами кућа вароши Шабца коя е са воћемъ (шљивама) засађена и сада у најболѣ време рађа као и нешто винограда, кои е такође на родъ настао, са едномъ ливадомъ покрај истогъ воћа и винограда, у којој врло лепа трава рађа, и уцѣнѣно е све то скупа у 100. ₰ цес. и еданъ дућанъ на бенској ћуприји постоећи, кои е такође оценѣнъ у 200 ₰ цесарски. Дане за продаю горензложени добара опредѣлило е Началничество ово 4. 5. 6. мес. Марта т. год. и оное ће се найпре башта, ако подпуна сума за кредиторе изиђе, а ако

не, а оно и дућанъ трећегъ дана лицитацие после подне у 4. сата уступити кои найвише обећао и готовимъ новцемъ платио буде.

№ 5288. 17. Јануара 1857. у Шабцу.

У кући почившегъ Алексе Маринковића на Сави има на продаю старе добре шљивовице како на много тако и на еданъ аковъ, коме би потребно било нека се погодбе ради преяви кодъ Димитрия Данића на Сави (3—3)

(2—3) Подписани препоручую се и обявлюю почитаемомъ публику да притяжаваю доста добру суму сваке ране као: пшенице, ечма, овса кукуруза, пасуля, брашна. — Коимъ муштерие са доста евтиномъ ценомъ послужити могу, а такођеръ и

ЗА МЕАНЦИЈЕ

налази се добре Шљивовице на више акова одъ 8. 9. 16. 18. и 20. гради

жестине којомъ ће моћи тако исто евтиномъ ценомъ, муштерие послужити Београдъ 28. Јануара 1857.

Карапешинъ и Маргетић ортаци на Сави,

(2—3) Кодъ Тоше Поповића бирташа „Кодъ Дампшифа“ идући на Саву, има врло лепа Карловачка вина по 2. гроша ока на продаю. Ко жели на аковъ и на више узети може много евтинѣе добити.

(3—3) Подписани дае свою кућу кодъ „два бела голуба“ постоећу, коя има две собе, сарачану, подрумъ и врло лепу башту одъ 1. Марта о. г. подъ кирию и то за годину дана. Ко жели узети, нека изволи погодбе ради притяжити се.

У Београду 22. Јануара 1857. год. Јованъ Кујунѣић терзия.